

Domácí bohoslužby - 22. 11. 2020 (Miki Erdinger)

Soustředme se ve jménu Boha Otce, i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Pozdrav a vstupní žalm

Milé sestry a milí bratři, milí přátelé v Kristu,

Je poslední neděle církevního roku, takový církevní silvestr a za týden budeme vstupovat do adventu do nového církevního roku. Jsme zvyklí počítat roky a dny. Každý nový den je darem od Hospodina, který jediný ví, kolik takových církevních nebo i občanských roků je ještě před námi. A tak s vděčností za tento den, za tuto neděli i za celý rok, kdy jsme si připomínali různé biblické události a oddíly a utvrzovali tak svůj vztah k Bohu, prožijme i čas domácích bohoslužeb. Ať vás provází láska Boží a společenství Ducha Svatého. Na úvod čtěme slova žalmisty, který se pozastavuje s úžasem nad Božím přijetím člověka:

Vidím tvá nebesa, dílo tvých prstů, měsíc a hvězdy, jež jsi tam upevnil. Co je člověk, že na něho pamatuješ, syn člověka, že se ho ujímáš? (Žalm 8, 4 – 5)

Píseň

Vstříc tobě, Bože, celá země plesá (Evangelický zpěvník č. 8)

1. Vstříc tobě, Bože, celá země plesá, svou slávu, Pane, zvýšils nad nebesa.
Z úst nemluvňátek moc svou zjevuješ a nepřátele své rozptyluješ.
2. Když vidím, Pane, slávu tvého díla a vše, co tvoje ruka vytvořila,
tvůj měsíc, hvězdy a tvá nebesa, tu srdce v bázni ve mně poklesá.
3. Vždyť co je člověk, v paměti že ho máš, a člověka syn, že se ho ujímáš?
Tys připravil mu téměř božský díl a ctí i slávou jsi jej ozdobil.
4. Dal jsi mu vládu nad vším, co jsi stvořil, své celé dílo k nohám jsi mu složil.
Vše, co se hýbe, dýchá pod nebem, pod jeho, Bože, nechals dohledem.
5. Tys dal mu panství i nad hlubinami, nad nebes ptáky, také nad rybami.
Jak důstojné je, Pane, jméno tvé, a nic tvou slávou nikdy nepohne.

Modlitba

Pane Bože,

ty máš v rukou naše životy. Jsi pánem času a jen ty víš, kdy nás k sobě zavoláš, nebo kdy pošleš Ježíše podruhé na svět a otevrou se dveře tvého království. Děkujeme ti za všechny, kteří nás životem provázeli, něco nás naučili, měli jsme se vzájemně rádi a nyní věříme, že jsou v pokoji u tebe. Ty jsi začátek i konec. Našeho života i celého světa. Ty nám dáváš dar života, dar nových dní, ty si nás na konci života bereš k sobě. Děkujeme ti za neděle, při kterých jsme byli spolu a s Tebou. Děkujeme i za ty neděle, kdy jsme byli jen s rodinou, nebo sami a spojila nás na dálku víra, modlitba, písně a biblický text. I když se nemůžeme setkat osobně, právě bohoslužby nás mohou propojit a ujistit, že v tom nejsme sami. Je to tvá moc předivná, která nás tiše obestírá, ovlivňuje, nese, spojuje a k sobě volá. Neviditelná, mnohdy nepochopitelná, ale potěšující a přinášející pokoj. Díky za ni, náš dobrý Bože. Amen.

Biblické čtení a úvaha

Ale zatímco šly nakupovat, přišel ženich, a které byly připraveny, vešly s ním na svatbu. A dveře byly zavřeny.... Bděte tedy, protože neznáte dne ani hodinu. (Mt 25, 10 a 13) pro kontext: podobenství o 10 družičkách, Mt 35, 1 – 13

Milí přátelé v Kristu,

poslední neděle církevního roku je tradičně věnována biblickým textům o druhém příchodu Krista, lidově řečeno o konci světa. Obrazně se završují křesťanské dějiny spásy, tedy to co začalo Ježíšovým narozením. Bůh se rozhodl neskoncovat s člověkem, ale naopak mu nabídl své odpuštění a přijetí. Otevřel mu opět svůj Eden, svůj ráj a pozval zpět člověka, kterého kdysi vyhnal. Celý rok sledujeme události, které

k těmto dějinám Boží lásky patří. Narození, působení, ukřižování a vzkříšení Krista, seslání Ducha Svatého, vznik církve. Snažíme se také vyznat v cestě, na kterou nás Ježíš směřuje, a dnes pomyslně stojíme těsně před branami Božího království a spolu s družičkami čekáme, kdy se ty dveře otevřou i nám. Jsme v očekávání. Vlastně celý náš život se odehrává v čase očekávání Kristova druhého příchodu, o kterém sice nevíme, kdy nastane, ale, jak praví text, máme být bdělí a připravení. Jenže dlouhý čas téměř dvou tisíc let, to je trochu dlouhé čekání. Je Kristův příchod pro nás stále aktuální, anebo z nás to očekávání a snaha o připravenost již vyrchala? Nestala se z očekávání jen nějaká fráze, kterou slyšíme od svých farářů, často právě jen koncem listopadu a jde nám tak trochu jedním uchem dovnitř a druhým ven? Ano, žijeme tak nějak v očekávání Božího království, ale vlastně jsme už otupěli a tváříme se, jakoby se nechumelilo a chybí nám taková ta křesťanská obava. V nedávném kázání jsem mluvil o chybějící nejistotě spasení.

Už to čekání trvá tak dlouho, až se vůči němu člověk stane lhostejným. Když něco slyšíte neustále a nic se neděje, člověka to za nějaký čas omrzí a stane se imunním. Možná bychom do příběhu mohli přidat ještě dalších pět družiček, které už ani na tu svatbu nečekají a nepřišly. Byly by symbolem lidí, kteří už otupěli a je jim nějaké Boží království a Ježíšův příchod jedno. Těch, kteří už v Boha přestávají věřit, které už to ani nezajímá a o nějakého ženicha, svatbu, o nějakou církev, nebo Krista vůbec nestojí. A vlastně by jim asi ani nevadilo, že se na tu svatbu nepodívají, že zůstanou venku, protože je jim více méně dobře, užívají života, dokud je, pak už nic nebude, jsou spokojení a nestojí o to, aby jim život něco narušilo nebo do něj někdo mluvil.

K čemu tedy vede naše podobenství ty, kteří ještě na víru, na Hospodina a Krista zachránce, nezanevřeli. Kterí jsou mezi těmi deseti družičkami, protože jim není víra lhostejná a přestože možná ne již každý den, ale nějak si uvědomují, že i pro ně má Bůh místo ve své blízkosti a může nečekaně přijít. Nebo může i nečekaně přijít smrt a my už v pozemské časnosti nic nevyřešíme, nedoženeme. Co znamená být připraven a nebýt překvapen, když to nastane a v radosti moci vejít do otevřené Boží náruče?

Naší největší překážkou ve vztahu s Hospodinem je hřích. Různé viny vůči lidem i Bohu. Nedůslednost praktické víry. Podléhání lidským touhám a emocím. Selhání a nedokonalost. A nástrojem, jak se jich zbavovat je Boží odpuštění, které ale přichází tehdy, když těch vin litujeme. Když si je přiznáme, když je chceme napravit, když se za ně umíme omluvit. Když se jich chceme vyvarovat. To je to, co nás může zarazit a překvapit a zdržet ve chvíli, kdy nás Bůh pozve k sobě. Že nemáme vypořádány své viny. Že ještě dlužíme omluvu, odpuštění, pomoc. Že jsme někde šetřili láskou a kus nám jí ještě chybí předat. To jsou všechno věci, které symbolizuje nedostatek oleje v lampách. To ukazuje naši nepřipravenost. A přestože věříme v Boží neskutečnou milost, neměli bychom na to vše zapomínat. Vždycky při pohřebním rozloučení prosím za odpuštění všeho, co jsme zemřelému zůstali dlužni, nebo on nám. Prosím za zahlazení těchto nevyrovnaných účtů Kristovou milostí. Protože to je ten chybějící olej, pro který si rychle musíme odskočit.

Celé to může vyznívat, že máme být neustále ve střehu, neustále vzhůru ideálně na modlitbách, abychom byli připraveni. To by ovšem bylo dost nervózní očekávání. Družičky přeci usnuly. Odpočaly si. A nebylo to špatně. V pravý čas byly vzbuzeny. Není naším úkolem být neustále ve střehu. Jde o to, abychom žili ve vědomí očekávání, abychom to nezabalili. Abychom se nesnažili ani dobu čekání přeskočit, nebo ji nějak zkrátit. Naším úkolem je žít přítomnost se vším, co k ní patří a přitom si uvědomovat očekávání Božího království, aby nás jeho příchod nepřekvapil. A to je dobrá zpráva. Žij v radosti Božího pokoje i přes vědomí konečnosti a možného příchodu Krista. Na něj pamatuj, abys nezůstával dlouho někomu něco dlužen.

Je možné, že Kristus nepřijde hned po bohoslužbách, nebo po smíření při Večeři Páně. Skoro bych si troufnul říci, že přijde ve chvíli, kdy budeme nejvíc unaveni, rozčileni na naše okolí a to poslední, na co budeme myslet je Hospodinova milost a smíření s lidmi. Anebo to může přijít, když budeme vařit oběd, nebo budeme na dovolené, nebo na procházce s dětmi, na nějakém mejdanu, nebo někde nervózně nakupovat.

Žít v očekávání Božího království znamená brát jeho příchod vážně a počítat s ním, jako kdyby to mělo nastat kterýkoli okamžik. A být připraveni, abychom pak nemuseli říkat: „Pane, chvíličku vydrž, vyrovnáme si

účty s lidmi a půjdeme.“ Ale abychom mohli říci: „Pane, zde jsem. I se svou nedokonalostí a nepodařenými věcmi. Ale jsem zde a chci k tobě vejít.“ Amen.

Píseň

My čekáme, kdy zavítáš (Evangelický zpěvník č. 360)

1. My čekáme, kdy zavítáš, tvůj příchod vyhlídíme, již přijdeš záhy, Pane náš, již málo času, víme. Kdo tě čeká, se neleká, vstříc radostně ti chvátí tam v obydlí tvá svatá.
2. My čekáme tě s důvěrou zde za dnů zkoušek víry. Tys snášel kříž svůj s pokorou, jsa laskav bez vší míry, jak bychom my, zde ve dnech tmy se kříži vzpírat měli, když vůle tvá tak velí?
3. My čekáme tě, ty zde již nám srdce vznítíš cele. Ty skrytě při nás v Duchu dlíš, však jednou přijdeš skvěle, a potom dáš nám, Pane náš, u sebe pokoj věčný a život nekonečný.

Přímluvná modlitba a Otčenáš

Hospodine, Bože přijetí a odpuštění,

prosíme Tě za motivaci, abychom pamatovali na svoje dluhy vůči lidem i vůči tobě. Upozorňuj nás na naše lebedění si ve vlastním životě bez ohledu na druhé. Dávej nám znamení, když se nesnažíme řešit své chyby a zapomínáme na své účty. Popichuj nás, když je nám Kristův příchod lhostejný.

Prosíme Tě právě za přijetí nás lidí k sobě. Za tvé odpuštění i těm nejrezignovanějším družičkám. Prosíme za smilování se nad těmi, kterým se oleje nedostává.

Prosíme Tě za tvou otevřenou náruč a naději přijetí pro ty, kteří na Zemi trpí. Kteří nemají šťastný život. Kteří mají nedostatek základních věcí, kteří jsou sami, nemocní, žijí s hendikepem, nemohou se o sebe sami postarat. Za všechny, kteří by život nejradši zabalili. Dej jim svou naději.

Prosíme tě i za dny, které nám do života dáváš. Veď nás, ať je naplňujeme tvou láskou, přátelstvím, přijetím pomocí. Ať nám nehoustne účet vin a hříchů a máme sílu je přiznat, vyznat a přijmout tvé odpuštění.

Prosíme, buď se všemi, kteří tě potřebují, otvírej naše oči, ať vidíme ty, kteří potřebují nás, a přiváděj nám do života ty, které potřebujeme my.

A prosíme, přijmi i naše tiché či hlasité modlitby....

A společně k tobě také voláme: Otče náš... Amen.

Poslání

Hle, přijdu brzo a má odplata se mnou. Odplatím každému podle toho, jak jednal. Já jsem Alfa i Omega, první i poslední, počátek i konec. Blaze těm, kdo si vyprali roucha a tak mají přístup ke stromu života i do bran města. (Zj 22, 12 – 14)

Požehnutí

Boží dobrota ať Vás posiluje, když přijde slabost, Boží láska, ať Vás povzbuzuje, když nevíte kudy kam.

A Boží milost, ať Vás provází od východu slunce, až do západu, nyní i vždycky. Amen.

Píseň

V království Božím místa dost (Evangelický zpěvník - Dodatek 694, Svítá 359)

Ref.: V království Božím místa dost, dál kdo chce vejít, vzácný host. Místa je dost i pro hříšníky, vstupným je smysl pro radost. Zpívejte píseň chvály, vzdejte díky, Pán, zve nás dál, Pán zve nás dál.

1. Reptající zákoníci netají svou zlost. Je jim k zlosti, že tu hostí divnou společnost. Zpívejte píseň chvály, vzdejte díky, Pán, zve nás dál, Pán zve nás dál.
2. Slyšte jen, jak ven se nese jásos, zpěv a smích, Vprostřed otec raduje se z synů ztracených. Zpívejte píseň chvály, vzdejte díky, Pán, zve nás dál, Pán zve nás dál. *Ref.*
3. Nalezen je, zase ožil ten, kdo zahynul. Nachystejte roucho bílé, prostírejte stůl. Zpívejte píseň chvály, vzdejte díky, Pán, zve nás dál, Pán zve nás dál.
4. Na nebi i na zemi teď stejná píseň zní: bude první ten, kdo přišel jako poslední. Zpívejte píseň chvály, vzdejte díky, Pán, zve nás dál, Pán zve nás dál. *Ref.*